

SLAVOJ VLČEK ZÁHADNÉ PLANÉTY

VYDALO MEA2000 o. z.
© Všetky autorské práva sú vyhradené.
ISBN 978-80-89515-78-3

SLAVOJ VLČEK

ZÁHADNÉ PLANÉTY

Grafická a technická spolupráca: Rybár Štefan, Franko Štefan,
Ličko Michal

Edícia: Mladá Éra Autorov nového tisícročia - / MEA 2000 o. z. /

© Autorské práva vyhradené

ISBN 978-80-560-0193-6

OBSAH

ÚVOD	4
PRINCEZNÁ	5
TIENE	8
ULTIMÁTUM	10
NEBESKÁ LINKA	12
TVOREČEK	16
HLAVIČKY	19
VÝBUŠNÍ ĽUDIA.....	23
PROTI SVOJIM.....	31
PRÍZRAKY.....	48
ĽADOVÍ ĽUDIA.....	54
PRIŠLI	57
ZVLÁŠTNA NÁVŠTEVA	59
A POZERALI NA NICH.....	61
SPRÁVNA CHVÍĽA.....	63
KATAPULTÁŽ.....	65
ATMOSFÉRA	67
POTRESTANIE	71
KRÁĽ.....	74
ÚTEK.....	78
POCHMÚRNA KRAJINA.....	82
ROZHOVOR.....	85
POSÁDKA.....	89
VZORNÁ PLANÉTA.....	95
BÚRKA.....	101
NAŠLI SME ICH	103
DVOJ LÚČ.....	104
DVANÁSTY.....	106
STUDENÉ NOHY	109

VLÁDCA	113
PRÁVE VČAS.....	116
TRETIE OKO	119
PAVÚCIA PLANÉTA.....	124
NA PLÁŽI.....	128
MESAČNÝ PRÍBEH	132
VOTRELCI.....	138
DRACI, LEN DRACI	148
ŠEŠŤ SLNCÍ NAD CINTORÍNOM	150
ČUDNÝ ZVITOK.....	153
VÝCHOD SLNKA.....	155
NEZNÁMY VESMÍR	157
PLANÉTA ŽIEN	163
NEUROĽUDIA.....	173
VEŽA.....	177
ROZKAZ	185
PRISTÁTIE	191
DROGA	198
MODRÉ SVETLO	215
BOH A.....	218
NAN MADOLU.....	221
ČUDNÁ PLANÉTA	223
ZÁVER.....	226

ÚVOD

V čase, keď lietame ku hviezdám, už na nás nečíhajú rôzne nebezpečenstvá len "doma" na Zemi, ale tam "vonku" môže byť to nebezpečenstvo ešte nebezpečnejšie, lebo doma zväčša dokážeme predpokladať aké nebezpečenstvo na nás môže čakať a pripraviť sa naň, ale tam "vonku"? Ktohovie...

PRINCEZNÁ

Princezná Aurélia dnes sedela na tróne sama. Jej rodičia boli privítať návštevu, ktorá priletela zo Zeme. Ona osobne týchto všelijakých návštevníkov z iných planét rada nemala. Vždy na nich našla nejakú chybu, niečo, čo sa jej na nich nepozdávalo, alebo sa jej priam hnusili niektoré ich zvyklosti. Vedela síce, že sa s nimi bude musieť zvítať aj ona, ale keďže predpokladala, že to nebude až tak na oficiálnej úrovni, ako privítanie cudzincov jej rodičmi na raketodróme, predpokladala, že sa bude môcť čím skôr utiahnuť do svojich komnát a nebude im už musieť venovať viac pozornosti. Trocha ju znepokojilo, že prišli tak skoro. Takéto uvítacie ceremonie boli zvyčajne nutné, ale boli nudné a trvali celú večnosť.

Podľa nej ale tentoraz muselo všetko prebehnúť priam bleskovo. Sedela na svojom tróne a tvárila sa, že tam zaspala. Už z diaľky však počula, že sa jej otec a matka výborne bavia s novo prichádzajúcimi hosťami. Aspoň to o nich prezrádzal ich bujarý smiech.

Princezná Aurélia otvorila oči až keď boli pred ňou.

Zatvárala sa prekvapene a keď jej otec predstavoval ich veliteľa, prepočula síce jeho meno, ale graciózne mu podávala ruku a znudene sa predstavila aj ona:

"Aurélia."

Ich veliteľ síce svoje meno nezopakoval, ale ich pohľady sa stretli. A stalo sa niečo, čo sa jej ešte nikdy nestalo. Aspoň nie voči cudzincovi. Tento cudzinec ju zaujal a zdalo sa, že ju opantáva čím ďalej tým viac. Zrazu si uvedomila, že s ním vedie normálnu konverzáciu akoby ho poznala už dávno. Zháčila sa. Zháčil sa aj on. Zrejme si uvedomil to isté. Na okamih na seba pozerali. Potom sa obidvaja rozosmiali. A hoci toto bola iba zdvorilostná návšteva a nemala trvať dlho, úradne malo ísť o

nadviazanie diplomatických stykov a ihneď po ratifikácii zmlúv o vzájomnej pomoci a parafovaní zmlúv novým veľvyslancom. Veliteľ zrazu predlžoval svoj pobyt ako sa len dalo. Dennodenne trávil viac a viac času s princeznou Auréliou a napokon to vyústilo do toho, že sa dohodli, že sa zosobášia a obidvaja zostanú na princezninej planéte. Prekvapení boli všetci. Napokon dostal veliteľ rakety povolenie aj zo Zeme, ale musel narýchlo preveriť schopnosť ovládať ich rakety celou svojou posádkou ktorou sem prileteli, ale aj rakiet, používaných na tejto planéte. Keď sa jeho raketa vracala na Zem, stál s princeznou Auréliou ruku v ruke na hradbách jej kaštieľa a pozerali spolu jej odlet.

"A nebudeš toho ľutovať?" - spýtala sa princezná.

"S tebou nikdy." - odvetil veliteľ.

Pritiahol ju k sebe a ich pery splynuli v úprimnom bozku.

TIENE

Bolo treba veľmi dlho manévrovať, kým mohli na tej planéte pristáť. A hoci ich veliteľ nerád pristával, hoci aj na planéte ktorú dobre poznal, v noci dnes mu nič iné nezostávalo. Ale napokon pristáli. Planéta to bola príjemná. Aj jej atmosféra a klimatické podmienky. Keď vystúpili z rakety, bola vlahá noc. Nebolo chladno, ale nebolo ani príliš teplo. Bolo tak akurát, príjemne. Ich veliteľ sa zasmial:

"Ak by som tu mal s kým, tak by som sa teraz vybral niekde na rande s nejakou miestnou kráskou."

Bol to suchý vtip, a tak sa všetci zasmiali len ako z povinnosti. Ale zrazu všetci stíchli. Niečo sa okolo nich mihlo.

"Už sú tu." - poznamenal opäť veliteľ.

"Idem si pohľadať svoju krásku."

Ostatní zostali stáť, ale on sa vybral z niekoľkými tieňmi, ktoré sa okolo nich mihli. Tiene zastali. Došiel až k nim. Na jeho prekvapenie to boli naozaj dievčatá. Len boli akési hmlisté, tienisté, temné, akoby nemali ani svoje vlastné obrysy. Dospel až celkom k nim. Tá najkrajšia sa pobrala k nemu. Akosi telepaticky ho oslovila:

"Vitaj, krásavec. Ak ti nevadí, že sme iba tiene a vo dne nás neuvidíš vôbec, tak sa môžeme ísť niekde zabaviť. Ty sa mi totiž páčiš."

Prikývol.

Zavesila sa doňho. Odchádzali spolu. Sám nevedel kde, ale nejako jej dôveroval.

ULTIMÁTUM

Nad najvyššou pyramídou sa objavil oslnivý záblesk. Akási guľa sa znášala až pod pyramídu. Z gule vystúpili štyria muži. Z pyramídy vyšli kňazi. Jeden z mužov sa obrátil na najvyššieho kňaza:

"Priniesli sme vám vedenie Bohov aj vládu a vy ste to zneužili. Ak neobetujete dnes o polnoci na vrchole tejto pyramídy svojho vládcu Quetzalcoatla, potom vás Boh potrestá. Vyhladí celý váš národ."

Najvyšší z kňazov sa ohradil:

"Quetzalcoatl je náš vládca, ktorý svoje meno prevzal od nášho najvyššieho Boha. Tak ako nemôžeme obetovať Slnko, nemôžeme obetovať ani Quetzalcoatla. Tak, ako slnko vstáva každý deň, tak vstáva každý deň aj Quetzalcoatl."

"Odmietate teda uposlúchnuť náš rozkaz? Už si nepamätáte trest, ktorý sme na vás vykonali?"

Kňaz odvetil:

"Nedbáme na tresty. Quetzalcoatla neobetujeme."

"Posledné slovo?"

"Posledné slovo."

Muž z ohnivej gule mykol plecom.

"Nuž, sami ste si rozhodli."

Všetci štyria nastúpili naspäť do gule. Guľa vyletela smerom hore. Zostala visieť nad pyramídou. Guľa sa rozsvietila. Jej svetlo sa šírilo po celej krajine. Dotklo sa každého človeka. Každý, koho sa dotklo zmeravel. Iba štyria kňazi nie.

Bola polnoc. Nič sa však nedialo. Nikoho neobetovali. Tobôž Quetzalcoatla. Svetlo zasiahlo aj štyroch kňazov. V tom okamihu sa všetci obyvatelia Quetzalcoatlovej krajiny rozpadli na prach. Tak vyhynul naraz celý národ. Ohnivá guľa odletela smerom ku hviezdám.

NEBESKÁ LINKA

Alexander Magill bol vášnivým fanúšikom telefonovania. Snád' odvtedy čo vedel rozprávať, telefonoval. Jeho matka o tom žartovala a tvrdila, že ešte keď bola v pôrodnici a narodil sa, požiadala ošetrojúceho lekára, aby to počul aj jeho otec a chcela mať k dispozícii telefón s už predvoleným číslom svojho manžela. Prvý zvuk naozaj Alexander Magill vydal do telefónneho slúchadla a už vtedy sa naň sápal. Ale Alexandrovi Magillovi bolo celkom jedno, kde telefonuje. Volal známym aj neznámym ľuďom, rôznym firmám, zúčastňoval sa rôznych telefonických súťaží, volal telefónom keď sa chcel dozvedieť aké bude počasie hoci aj na druhom konci sveta, alebo koľko je hodín. Telefón využíval absolútne na všetko. Napokon, bol zámožný. Po svojich rodičoch zdedil toľko, že si bol vedomý, že to nevie pretelefonovať

ani za celý svoj život, aj keby telefonoval dvadsať štyri hodín denne. Dnes však bol na pošte, lebo si tam musel osobne vydvihnúť nejakú zásielku, ktorú si telefonicky objednal. Keď už dochádzal ku svojmu domu, zbadal na zemi papierik s nejakými číslami. Hlavou mu prebehla bláznivá myšlienka, že tie čísla skúsi zatelefonovať.

Možno sa mu niekto ozve. Ako náhle sa doma dostal k prvému telefónu, lebo mal telefóny prakticky vo všetkých miestnostiach, ešte si ani nevyzul topánky a nezavesil kabát a klobúk na vešiak, už vytáčal to číslo. Chvíľu čakal. Ozval sa zvláštny signál. Taký ešte nikdy nepočul. A zrazu sa odtiaľ ozvalo:

"Tu Nebeská linka. Tu Nebeská linka. Vyslovte do telefónu hocijaké želanie a okamžite sa vám vyplní. Tu Nebeská linka. Tu Nebeská linka."

Keď hlas v telefóne skončil, okamžite zareagoval:

"Ďakujem za ponuku. Rád by som okamžite tam, odkiaľ sa ozýva Nebeská linka. Taký zvláštny signál som totiž ešte nikdy nepočul."

Vôbec si neuvedomil, že sa niekde premiestnil, ale zrazu sedel v akejsi staromódnej telefónnej ústredni. Pri telefónoch však nesedeli ľudia. Sedeli pri nich zvláštne bytosti, ktoré nevedel definovať. Na hlavách mali niečo ako rohy. A už k nemu niekto kráčal. Aj ten mal na hlave tie zvláštne rohy. Neznámy mu podával ruku:

"Vitajte, pán Alexander Magill. Ste to práve vy, kto vyhral prvú cenu. Práve ste sa totiž stali operátorom Nebeskej linky."

Alexander Magill cítil, že sa na ňom niečo mení.

A vtedy si uvedomil, že aj jemu vyrastajú na hlave tie zvláštne rohy.

"Kde to som?" - spýtal sa.

"Na našej kozmickej lodi."

"Ale vy... nie ste zo Zeme, však?"

"Nie, to nie sme, ale sme jediní operátori, ktorí telefonicky spravujú celý vesmír."

Alexander Magill si siahol na hlavu. Tie rohy tam boli.

Muž ukázal na tie dva rohy.

"To sú antény, cez ktoré ste sa napojili na náš telefónny systém. Teraz už môžete telefonovať hocikde v celom vesmíre. A nebojte sa, tie anténky vám to automaticky preložia, a tak vám bude každý rozumieť."

TVOREČEK

Bramwell Sareth nerád chodil na veľké expedície.

Najradšej všade chodil sám. A keďže ho uist'ovali, že na tej planéte nie je nič nebezpečné, hoci tam doposiaľ nik nebol, rozhodol sa, že tam pôjde len v rakete pre jedného človeka. Považoval to iba za rutinnú záležitosť a nepredpokladal žiadne potiaže. Keď pristál, sám sebe si lahodil, aké hladké toto pristátie bolo. Nie vždy sa mu podarilo takto hladko pristáť. Ale doposiaľ ešte nikdy nepristál tak zle, aby musel volať po pomoc.

Neváhal ani na okamih. Zabezpečil raketu tak, aby mohol hocikedy aj bez námahy odletieť, ako sa aj dostať bezpečne do rakety a sám. Nik nepovolaný. Nik druhý.

Opustil raketu. Keďže ho všetky prístroje uist'ovali, že sa nemá čoho báť a že atmosféra je dýchateľná a bezproblémová, urobil tak hneď vzápätí po tom, čo všetko v rakete skontroloval.

Predsa len tá štipka nedôvery bola namieste, uisťoval sám seba. Rozhliadol a usmieval sa. Vonku bolo príjemne. Nebol ešte podvečer ale cítil, že slnko sa tu už kloní k západu. Nebola mu zima, nebolo mu ani teplo. Cítil sa príjemne. Veľmi príjemne. Ale bol neustále v strehu. Tie roky praxe ho naučili, že nesmie nikdy nikomu a ničomu na svete dôverovať. Nerátal s nejakým podrazom. Skôr s nečakaným prekvapením. Rozmýšľal, kde by sa mal vybrať. Nechcel sa priveľmi vzdialiť od rakety, ale nechcel sa zasa ponevierať len tak okolo rakety. Hoci sa práve v jej blízkosti cítil najbezpečnejšie. Kto by naňho pozeral, každý by sa čudoval, čo to robí. Chodil totiž v kruhoch okolo rakety. Kruhy sa neustále zväčšovali. Zastal. Pozrel naspäť k rakete. Na okamih sa mu zazdalo, že sa niečo k jeho rakete približuje. Ale nebol si tým istý. Prizrel sa tomu bližšie. Opatrne, pomaly, s nedôverou sa k tomu vybral. Už to bolo tesne pri vchode do jeho rakety. Bramwell Sareth pridal do kroku. Dorazil k rakete takmer súčasne s tým čudom. Stáli vedľa seba a pozerali jeden na druhého.

Bol to malý tvorček. Pripadal mu ako nejaké dieťa s veľkými očami a najmä veľkými ušami. Pripadalo mu, že ak by nimi zamával, musel by sa vzniesť. Tvorček vydal zvláštny piskľavý zvuk. Obrátil sa k rakete a namieril dlhým tenkým ukazovákom pravej ruky na dvere rakety. Dvere sa otvorili. Bramwell Sareth naňho iba s úžasom pozeral. Tvorček sa pobral dnu. Bramwell Sareth ho nasledoval. Tvorček sa pobral rovno do riadiacej kabíny. Vyčkal, kým k nemu Bramwell Sareth nedorazil. Obrátil sa k nemu. Chcel niečo povedať a vystretou rukou ukazoval na tvorčeka. Tvorček mu chňapol po ruke. Odhrýzol mu ju a prehltol. Bramwell Sareth bol taký prekvapený, že si vlastne ani neuvedomil, čo sa deje. Nestačil si to totiž uvedomiť. Takmer v tom istom okamihu ho totiž tvorček prehltol celého. Tvorček prehltol naprázdno. V tom okamihu sa premenil na Bramwella Saretha. Zatváril sa spokojne. Zapískol. Usadil sa k riadiacemu pultu. Odštartoval. Späť na Zem.

HLAVIČKY

Tá planéta bola považovaná za jednu z najbezpečnejších v celom známom vesmíre, hoci zasa tých obývatel'ných pre Pozemšťanov až tak veľa nebolo. Ale táto medzi nich patrila. Brali ju ako zvláštnu rezervu, ak by zasa niekedy muselo dôjsť k nejakému sťahovaniu národov. Sama o sebe bola nudná a nikdy sa tu nič zvláštno neudialo. Každý si myslel, ak už tu musel služobne pobývať, že ho sem prideliť z trestu. A aj tak to každý bral.

Noel Jeremiah Illson viedol ten výskumný ústav už dávno. Dalo by sa azda povedať, že na tejto planéte ostarel. Sám si už ani nepamätal, kedy sem vlastne prišiel. Bol snáď jediným, ktorému sa na tejto planéte páčilo. Považoval ju za svoj domov. Ale tie zvláštno úmrtia práve v tomto zelenom údolí sa mu nepáčili. Tak nejako si predstavoval Raj. Toto zelené údolie, ktoré vlastne ani nikdy neopúšťal. Cítil sa tu dobre. Cítil sa tu doma a za nič na svete by toto miesto nevymenil.

Zarážalo ho však, že od istého okamihu každý nový kto sem prišiel, zahynul. Za dosť zvláštnych okolností. Vlastne by sa dalo povedať, že za tých najpríjemnejších okolností. Každý, kto sem došiel, sa ihneď zaľúbil. Snáď to bolo zvláštne čaro toho zeleného údolia, snáď to bolo to, že pomer mužov a žien tu bol vždy veľmi dobre a starostlivo vyvážený. Snáď to bolo aj tým, že každý z tých nových, čo sem prišli si myslel, že našiel svoj ideál, muža alebo ženu svojich snov. A tak sa každý z nich pobral na prechádzku, ruku v ruke, s očami len jeden pre druhého, tým zeleným údolím. A ráno ich našli. Mŕtvych. Ale nech ich skúmali ako chceli, nič na nich nenachádzali. Nedala sa diagnostikovať príčina smrti. Noel Jeremiah Illson si nechal tých posledných dvoch doniesť do svojho laboratória. Hoci patológia nebola nikdy jeho odbor, teraz tu ležali pred ním. Boli holí a on skúmal ich telá kúsok po kúsku, piadť po piadi, milimeter po milimetri. Zakrútil hlavou. Nie nad samotným faktom, ale nad tým, že si toho doposiaľ nik nepovšimol. Ale nik ani nebehal s lupou v ruke po ich telách. Iba on.

V oblasti srdca našiel tak drobné vpichy, že ich nik voľným okom zbadat' nemohol. Opatrne vyrezal kúsok kože skalpelom. Vložil ho pod mikroskop. Užasol. Ale ten kúsok jeho kože pod mikroskopom nechal. Pobral sa k jeho spoločníčke. Na rovnakom mieste vyrezal aj jej skalpelom kúsok kože, keď si to miesto predtým pozrel pod lupou. Ten kúsok kože vložil pod druhý mikroskop. Výsledok bol taký istý. Vážne a zamyslene pokýval hlavou. Pozeral na drobné ľudské hlavičky. V tele muža to boli presné kópie hlavy muža a v tele ženy to boli presné kópie hlavy ženy. Pevne vryté do kože. Opatrne vybral pinzetou jednu mužskú a jednu ženskú hlavičku. Obidve vložil pod tretí mikroskop. Zbadal, ako obidve hlavičky otvárajú ústočká a ceria naňho zuby. Okamžite sa ponáhlal k telefónu. Váhal však, komu má volať. Uvedomil si, že z najbezpečnejšej planéty našej sústavy sa zrazu stáva tá najnebezpečnejšia. Položil slúchadlo. Uvedomil si, že musí v každom prípade zabrániť, aby sem dodávali nových a nových špecialistov.

Musel si vystačiť s tými starými. Tí boli nejakým spôsobom imúnni. Teraz vedel, že jeho ústav má tajnú úlohu. Tú najtajnejšiu. Takú tajnú, že na nej mohol pracovať iba on sám.